

12. STUDIJA

OBJAŠNENJE KARTE KOJA PRIKAZUJE PLAN VJEKOVA

Doba – Žetve – Planovi za stvarne i uračunate položaje – Pravač našeg Gospodina Isusa – Pravač njegovih sjedbenika – Tri klase u Nominalnoj Crkvi – Odvajanje u Žetvi – Pomazana klasa proslavljena – Klasa iz Velike nevolje – Kukolj spaljen – Svijet blagoslovljen – Slavni ishod.

Na kraju ovog sveska nalazi se karta koja predstavlja Božji plan za spasenje svijeta. Njome smo nastojali pomoći umu, kroz oči, u razumijevanju progresivnog karaktera Božjeg plana, i progresivnih koraka koje moraju napraviti svi koji će ikada postići potpunu „promjenu“ iz ljudske u božansku prirodu.

Kao prvo, imamo nacrt tri velika doba, *A*, *B*, *C*, – prvo od njih, *A*, trajalo je od čovjekovog stvaranja pa do potopa; drugo, *B*, od potopa do početka Kristove Milenijske vladavine, prilikom njegovog drugog dolaska; i treće „kad se navrši vrijeme“, *C*, traje od početka Kristove vladavine pa do „vjekova koji dolaze.“ (Efež. 1:10; 2:7) Biblija često ukazuje na ta tri velika doba: *A* je nazvano PRIJAŠNJI SVIJET; *B* je naš Gospodin Isus nazvao OVAJ SVIJET, Pavao SADAŠNJI ZLI SVIJET, a Petar SADAŠNJA NEBESA I ZEMLJA. *C* je nazvan BUDUĆI SVIJET U KOJEM ĆE PREBIVATI PRAVEDNOST, suprotno sadašnjem zlom svijetu. Sada zlo vlada i pravednici trpe, dok će u svijetu koji dolazi to biti obrnuto: pravednost će vladati a oni koji čine zlo će trpjeti, i na koncu će sve zlo biti uništeno.

Svako od ta tri doba ili „svijeta“ Božjeg plana glede čovjeka ima različit i odvojen nacrt; ipak svako je samo dio jednog velikog plana koji će nakon što bude ostvaren, pokazati Božansku mudrost – premda kada ih razmatramo odvojeno ne pokazuju svoj duboki dizajn. S obzirom da je prvi svijet („nebesa i zemlja“ ili poredak) prošao u vrijeme potopa, onda slijedi da mora biti drugačiji poredak od ovog „sadašnjeg zlog svijeta“ za kojeg je naš Gospodin rekao da mu je Sotona vladar; stoga vladar ovog sadašnjeg zlog svijeta nije bio vladar svijeta koji je postojao prije potopa, premda je on tada vršio svoj utjecaj na njega. Nekoliko Biblijskih redaka baca svjetlo na Božje postupanje tokom tog vremena, i tako daje jasan uvid u njegov plan kao cijelinu. Misao koju ti reci predlažu je da je taj prvi svijet ili epoha prije potopa, bio pod nadgledanjem i posebnom službom anđela, kojima je bilo dopušteno da pokušaju učiniti ono što mogu da oporave palu i oskvrnjenu rasu. Nesumnjivo su uz Božje dopuštenje oni to pokušali učiniti; jer oni su svoj interes pokazali pjevajući i klićući od radosti nad djelima stvaranja. (Job 38:7) Da su anđeli bili dozvoljeni, ali bezuspješni vladari te prve epohe ne pokazuju samo sva ukazivanja na taj period, nego se to može razumno zaljučiti i iz Apostolove primjedbe kada je uspoređujući sadašnju epohu sa prošlom i budućom rekao, (Hebr. 2:5): „Jer nije anđelima podložio budući svijet.“ Ne; taj svijet će biti pod upravom Gospodina Isusa i njegovih sunasljednika; i stoga to neće biti samo pravednija uprava od ove „sadašnjeg zlog svijeta“ nego će također biti mnogo uspješnija od one prve epohe ili svijeta pod „službom anđela“ čija se nesposobnost da isprave ljudsku rasu jasno

vidi iz činjenice da je ljudska zloća postala tako velika da je Bog u svom gnjevu i pravednoj srdžbi uništio s potopom cijelu tada živuću rasu izuzev osam osoba. (1. Mojs. 7:13)

Tijekom „sadašnjeg zlog svijeta“ čovjeku je dopušteno da pokuša upravljati sa sobom; ali zbog pada on je pod Sotoninom upravom, „vladara ovog svijeta“, protiv čijih tajnih spletki i intriga su uzaludni čovjekovi naponi samouprave tijekom dugog vremena od potopa pa sve do sada. Ovaj čovjekov pokušaj vladanja pod Sotonom završit će u vremenu najveće nevolje koju je svijet ikada vidio. I tako će se dokazati ispraznom, ne samo anđeoska moć da spase ljudsku rasu, nego također i čovjekovi vlastiti naponi da dosegne zadovoljavajuće napore.

Druga od ovih velikih epoha, *B*, sastavljena je od tri različita doba, od koji svako, kao progresivni korak, vodi prema gore, prema naprijed u Božjem planu.

Doba *D*, bilo je ono tokom kojeg se Bog naročito ophodio sa patrijarsima kao što su bili Abraham, Izak i Jakov.

Doba *E*, je Židovsko doba ili period nakon Jakovljeve smrti, tokom kojega je njegovo potomstvo bilo pod Božjom posebnom skrbi – „njegov narod.“ Njima je pokazao posebnu milost i objavio je: „*Samo vas* poznah (priznao s naklonošću) između svih plemena zemaljskih.“ (Amos 3:2) Oni su kao narod bili predodžba kršćanske Crkve, „sveti narod, narod naročite svojine.“ Obećanja data njima bila su predodžba „boljih obećanja“ datih nama. Njihovo putovanje kroz pustinju u zemlju obećanja bilo je predodžba našeg putovanja kroz pustinju grijeha prema nebeskom Kanaanu. Njihove žrtve opravdavale su ih samo predodžbeno ne stvarno; jer krv bikova i jaraca nikada ne može uzeti grijeh. (Hebr. 10:4) Ali u Evandeoskom dobu, *F*, imamo „bolje žrtve“ koje mogu

pomiriti grijeha cijelog svijeta. Imamo „kraljevsko svećenstvo“, koje se sastoji od svih onih koji su se ponudili Bogu kao „žive žrtve“ svete i prihvatljive kroz Isusa Krista, koji je „Prvosvećenik našeg zvanja“ (Hebr. 3:1) U Evanđeoskom dobu nalazimo stvarnosti od kojega su Židovsko doba sa svojim službama i odredbama samo sjene. (Hebr. 10:1)

Evanđeosko doba, *F*, je razdoblje tokom kojega se iz svijeta poziva Kristovo tijelo, koji vjerom gledaju prema kruni života i kojima su data najdragocjenija i veličanstvena obećanja po kojima (poslušnošću pozivu i njegovim zatijevima) će postati sudionici božanske prirode. (2. Pet. 1:4) Zlu je i dalje dopušteno da vlada svijetom, da bi se kroz kontakt s njime ovi iskušali kako bi se vidjelo da li su spremni odustati od ljudske prirode sa svim njenim prednostima i blagoslovima, biti žive žrtve, učinjene sličnima Isusu u njegovoj smrti, da bi ih se smatralo dostojnima da budu u njegovom obličju prilikom uskrsnuća. (Psal. 17:15)

Treća velika epoha, *C*, sastojat će se od mnogih doba, – „Vjekovi koji dolaze.“ Prvo od tih, Milenijsko doba, *G*, je jedino o kojemu imamo konkretne informacije. Trajat će tisuću godina tijekom kojih će Krist vladati i blagoslivljati sve narode na zemlji, ostvarujući „obnovu svega o čemu je Bog govorio ustima svih svetih proroka.“ (Djela 3:19 – 21) Tijekom tog doba grijeh i smrt će zauvijek biti izbrisani; jer „Krist valja carovati dokle ne položi sve neprijatelje svoje pod noge svoje... A posljednji će se neprijatelj ukinuti smrt.“ – Adamska smrt. (1. Kor. 15:25, 26) To će zaista biti razdoblje velike obnove. U toj vladavini će s Kristom biti povezana Crkva, njegova nevjesta, njegovo tijelo, kao što je on i obećao, rekavši, „Koji pobjedi daću mu da sjede sa mnom na prijestolu mojemu, kao

i ja što pobijedih i sjedoh s ocem svojim na prijestolu njegovu.“ (Otkr. 3:21)

„Vjekovi koji dolaze“, *H*, a koji slijede razdoblje velike obnove, biti će doba savršenstva, blaženstva i sreće, a s obzirom na djelo kojih Pisma šute. Dovoljno je znati sa sadašnje udaljenosti da će to biti doba slave i blagoslova pod božanskom naklonošću.

Svako od ovih doba je imalo svoja različita razdoblja čije djelo je imalo svoj početak i kraj, i svako je završavalo sa žetvom u kojoj su se očitovali plodovi. Žetva na kraju Židovskog doba bila je razdoblje od 40 godina, koje je počelo s početkom Isusove službe, kada je on bio *pomazan* Božjim duhom (Djela 10:37, 38) 29 n. e. a završilo sa uništenjem Jeruzalema 70 n. e. U toj žetvi je Židovsko doba završilo, a Evanđeosko je počelo. Kao što je prikazano na karti ta su se doba preklapala.

Židovsko doba je u određenoj mjeri završilo kada je Isus na kraju svoje tri i pol godišnje službe odbacio tu naciju rekavši, „Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta“ (Mat. 23:38) Ipak im je još nakon toga bila ukazana milost tri i pol godine, ograničavajući evanđeoski poziv na njih, u skladu sa proročkom objavom (Dan. 9:24 – 27) glede 70 tjedana (godina) milosti prema njima, a usred posljednjeg od tih tjedana, je Mesija trebao biti pogubljen (umrijeti) ali ne za sebe. „Krist je umro (ne za sebe) za naše grijeh“, i tako je prouzročio da prestanu žrtve i prinosi, usred tjedna – tri i pol godine prije isteka 70 savezničkih tjedana milosti prema Židovima. Kada je bila prinešena prava žrtva, naravno Jehova više nije priznavao one predodžbene.

Židovsko doba je završilo u punom smislu sa krajem sedamdesetog tjedna ili tri i pol godine poslije križa – nakon

čega se evanđelje propovjedalo Nežidovima, počev s Kornelijem. (Djela 10:45) Time je završeno doba što se tiče Božje naklonosti i priznanja židovske crkve; njihovo postojanje kao nacije prestalo je u velikom vremenu nevolje koje je uslijedilo.

U tom razdoblju židovske žetve započelo je Evanđeosko doba. Cilj tog doba je pozivanje, razvijanje i ispitivanje „Krista Božjeg“ – Glave i Tijela. To je doba Duha; stoga je ispravno reći da je Evanđeosko doba počelo sa pomazivanjem Isusa „sa svetim duhom i silom“ (Djela 10:38; Luka 3:22; 4:1, 18) u vrijeme njegovog krštenja. U odnosu na Crkvu, njegovo tijelo, počelo je tri i pol godine kasnije.

Žetva sačinjava završni period Evanđeoskog doba također, tijekom kojeg se opet preklapaju dva doba – Evanđeosko doba završava, a doba obnove ili Milenijsko doba započinje. Evanđeosko doba završava u fazama, kao i njegova predlika ili „sjena“ Židovsko doba. Kao što je tada prvih sedam godina žetve bilo u posebnom smislu posvećeno djelu u i za prirodni Izrael, i bile su to godine naklonosti, tako i sada nalazimo sličnih sedam godina u odnosu na evanđeosku crkvu, nakon kojeg vremena će uslijediti razdoblje nevolje („vatre“) za svijet, kao kazna za zlo, i kao priprema za vladavinu pravednosti – o čemu ćemo više kasnije.

Put ka slavi

K, L, M, N, P, R, svako predstavlja različite nivoe. *N* je nivo savršene ljudske prirode. Adam je bio na tom nivou prije nego je sagriješio; ali od trenutka neposlušnosti on je pao na oskvrnjeni i grešni nivo, *R*, na kojem je rođeno svo njegovo potomstvo. To odgovara „Širokom putu“ koji vodi u uništenje. *P* predstavlja nivo predodžbenog opravdanja,

uračunatog kao posljedica žrtava Zakona. To nije bilo stvarno savršenstvo, jer „Zakon ništa nije učinio savršenim.“ (Hebr. 7:19)

N, ne predstavlja samo nivo ljudske savršenosti, na kojem je nekada bio savršeni čovjek Adam, nego i položaj svih opravdanih osoba. „Krist je umro za naše grijehе, kao što piše u Pismima“, i kao posljedica sve koji vjeruju u Krista – svi koji prihvate njegovo savršeno i dovršeno djelo kao onog koji ih opravdava – Bog smatra kroz njihovu vjeru pravednima, kao da su savršeni ljudi, kao da nikada nisu bili grešnici. Stoga se u Božjim očima svima onima koji prihvate Krista kao svog Otkupitelja uračunava nivo ljudske savršenosti, *N*. To je jedino stanovište s kojeg čovjek može pristupiti Bogu, ili imati bilo kakvo zajedništvo s njim. Sve na ovom nivou Bog naziva sinovima – ljudskim sinovima. Adam mu je dakle bio sin (Luka 3:38), i imao je zajedništvo s njim prije nego što je postao neposlušan. Svima koji prihvate Isusovo dovršeno djelo otkupljenja *uračunava* se ta prvobitna čistoća; i kao posljedica toga oni imaju zajedništvo ili odnos sa Bogom.

Tijekom Evandeoskog doba Bog je svim opravdanim ljudskim bićima dao jednu posebnu ponudu, naime da pod određenim uvjetima mogu iskusiti promjenu prirode, da mogu prestati biti zemaljska, ljudska bića i postati nebeska, duhovna bića, poput Krista, njihovog Otkupitelja. Neki vjernici – opravdane osobe – zadovoljne sa radošću i mirom koje imaju kroz vjerovanje u oproštenje njihovih grijehа, ne obaziru se na poziv da uzidu prema gore. Drugi, potaknuti s Božjom ljubavi pokazanoj kroz otkupninu od grijehа, i osjećajući da više ne pripadaju sebi, već da su bili skupo kupljeni, kažu, „Gospodine, što mi je činiti?“ Takvi imaju Gospodinov odgovor kroz Pavla, koji kaže, „Molim vas dakle *braćo*, milosti Božje radi, da date tjelesa svoja u *žrtvu* živu,

svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo (da vršite svetu službu koristeći svoj razum).“ (Rim. 12:1) Što Apostol misli potičući na taj način predstavljanje samih sebe kao živih žrtvi? On misli da bi smo trebali posvetiti Božjoj službi svaku snagu i talent koji posjedujemo, da od sada više ne živimo za sebe, niti za prijatelje, niti za obitelj, niti za svijet, niti za bilo što drugo nego za kroz poslušnu službu, onoga koji nas je kupio svojom dragocjenom krvlju.

Međutim budući da Bog nije prihvaćao oskvrnjene i žrtve sa manom koje su bile predodžbene, i s obzirom da smo svi mi postali grešnici kroz Adama, možemo li mi onda biti prihvatljive žrtve? Pavao pokazuje da smo mi prihvatljive žrtve jedino zbog toga što smo sveti. Mi nismo sveti poput Isusa, koji nije poznavao grijeh, jer mi pripadamo osuđenoj ljudskoj rasi; niti zbog toga što smo u potpunosti uspjeli dostići savršenstvo vladanja, pa zato računamo da nismo postigli to savršenstvo na koje smo pozvani; nego mi imamo to blago u (krhkim i slabim) zemljanim posudama, tako da se vidi da je slava naše konačne savršenosti zbog Božje milosti, a ne naše vlastite sposobnosti. Međutim naša svetost, i naša prihvatljivost Bogu kao žrtava, dolazi od činjenice da nas je Bog spremno opravdao od sveg grijeha, kroz našu vjeru u Kristovu žrtvu u našu korist.

Koliko ih god cijeni i sluša taj poziv raduju se što ih se smatra dostojnima da trpe sramotu zbog Kristova imena, i ne gledaju na ono što se vidi, nego na ono što se ne vidi – na „krunu života“ – „nagradu nebeskog poziva Božjeg po Kristu Isusu“ i „slavu koja će se otkriti na nama.“ Njih se od trenutka njihovog posvećenja Bogu, više ne smatra ljudima, nego budući da su začeti od Boga kroz njegovu riječ Istine – njegovom duhovnom djecom. Oni su sada jedan korak bliže nagradi nego onda kad su najprije povjerovali. Ali njihovo je duhovno biće još uvijek nepotpuno:

oni su samo *začeti*, još nisu *rođeni* od Duha. Oni su duhovna djeca u fazi embrija, na nivou *M*, – nivo duhom začelih. Zato što su začeli od Duha, više ih se ne smatra ljudskima već duhovnima; jer ljudska priroda, koja je jednom bila njihova, zatim opravdana, oni su odustali od nje pa ju se računa mrtvom – žive žrtve, svete, prihvatljive i prihvaćene od Boga. Oni su sada nova stvorenja u Kristu Isusu: staro (ljudske nade, volja i ambicije) je prošlo, i sve je postalo novo; „Ali ne živite po tijelu, nego po duhu, ako Božji duh doista prebiva u vama.“ (2. Kor. 5:7; Rim. 8:9) Ako si bio začel od Duha, „ti (kao ljudsko biće) si mrtav, i tvoj je život skriven u Kristu kod Boga.“

Nivo *L*, predstavlja stanje *savršenog duhovnog* bića; ali prije nego se dosegne nivo *L*, moraju se izvršiti uvjeti našeg saveza. Jedno je zavjetovati se Bogu da ćemo biti mrtvi u odnosu na sve ljudsko, a drugo je izvršavati taj savez kroz našu zemaljsku karijeru – obuzdavati naše „tijelo“ maknuti našu volju iz našeg vidokrug, i izvršavati jedino Gospodinovu volju. Ulaz na nivo *L* nazvan je rođenjem, ili punim ulaskom u život kao duhovno biće. Cijela Crkva će ući na taj nivo kada se okupi iz (odabere) iz svijeta u „žetvi“ ili kraju Evandeoskog doba. „Mrtvi u Kristu ustati će najprije.“ Tada ćemo mi živiti koji preostanemo biti promjenjeni u trenutku – postati savršena duhovna bića čija su tijela poput Kristovog slavnog tijela (jer ovo se smrtno mora obući u besmrtno). Tada će doći ono što je savršeno, a ono što je djelomično (duhom začeto stanje sa različitim fizičkim ograničenjima kojima smo sada podložni) proći će.

Međutim postoji daljnji korak kojeg se treba napraviti preko savršenosti duhovnog bića, naime „slava koja će uslijediti“ – nivo *K*. Mi ne ukazujemo ovdje na slavu osobe, već na slavu položaja ili službe. Dosizanje nivoa *L* donosi potpunu slavu

osobe; slavno biće poput Krista. Međutim nakon što na taj način budemo bili učinjeni savršenima, i učinjeni u potpunosti sličnima našem Gospodinu i Glavi, pridružiti ćemo mu se u „slavi“ položaja ili službe – sjest ćemo s njim na njegovo prijestolje, kao što je i on nakon što je putem uskrsnuća bio učinjen savršenim bio uzvišen zdesna Veličanstvu na nebesima. Tako ćemo ući u vječnu slavu, nivo *K*.

Proučimo sada pažljivo kartu i zapazimo njene ilustracije različitih obilježja Božjeg plana. U tim ilustracijama mi koristimo figuru piramide koja predstavlja savršenost, zbog njene prikladnosti i zbog očitog ukazivanja na nju u Bibliji.

Adam je bio savršeno biće, piramida *a*. Zapazi njezin položaj – nivo *N* koji predstavlja ljudsku savršenost. Na nivou *R*, nivou grijeha i nesavršenosti ili iskvareni nivo, bezglava piramida *b*, nesavršena figura, predstavlja palog Adama i njegovo potomstvo – iskvareno, grešno i osuđeno.

Abraham i drugi iz tog vremena, opravdani za zajedništvo sa Bogom zbog vjere, predstavljeni su sa piramidom (*c*) na nivou *N*. Abraham je bio pripadnik iskvarene ljudske obitelji i po prirodi je pripadao sa ostalima nivou *R*; ali Pavao nam kaže da je Abraham bio opravdan vjerom; odnosno Bog ga je smatrao bezgrešnim i savršenim čovjekom zbog njegove vjere. To ga je po Božjoj procjeni podiglo iznad svijeta iskvarenih grešnih ljudi na nivo *N*; i premda i nadalje u stvarnosti nesavršen, primio je naklonost koju je Adam izgubio, naime odnos sa Bogom kao „prijatelj.“ (Jak. 2:23) Svi na savršenom (bezgrešnom nivou) *N* prijatelji su Božji, i on je njihov prijatelj; ali grešnici (na nivou *R*) su u neprijateljstvu s Bogom – „neprijatelji kroz zla djela.“

Svijet čovječanstva nakon potopa, predstavljen sa figurom *d*, bio je još uvijek na nivou *R*, – još uvijek u neprijateljstvu, u

kojem je nastavio biti sve dok evanđeoska crkva nije bila izabrana i počelo Milenijsko doba.

Prirodni Izrael tijekom Židovskog doba, kada su ih predodžbene žrtve jaraca i bikova čistile (ne doista, nego simbolično, „jer Zakon nije ništa učinio savršenim.“ Hebr. 7:19) bili su simbolično opravdani, stoga su oni (*e*) na nivou *P*, nivou simboličnog opravdanja koji je trajao od davanja Zakona na gori Sinaju pa sve dok Isus nije okončao sa Zakonom pribivši ga na svoj križ. Tada je završilo predodžbeno opravdanje uvođenjem „boljih žrtava“ od židovskih predlika, koje stvarno „uzimaju grijeh svijeta“ i „čine savršenima one koji putem njih pristupaju Bogu.“ (Hebr. 10:1)

Vatra kušnji i nevolja kroz koje je prirodni Izrael prošao, kada je Isus bio prisutan, prosijavajući ih i uzimajući iz njihove nominalne crkve, pšenicu, „prave Izraelce“, i posebno kada je nakon odvajanja pšenice, on „pljevu (otpadne dijelove tog sistema) spalio vatrom neugasivom“, ilustrirano je sa figurom *f*. Bilo je to vrijeme nevolje koje su oni bili nemoćni spriječiti. (Vidi Luka 3:17; 21:22; 1. Sol. 2:16)

Isus je u dobi od 30 godina, bio savršen, zreo čovjek (*g*), nakon što je napustio slavno duhovno stanje i postao *čovjekom*, da bi (po božjoj milosti) okusio smrt za svakoga. Pravda Božjeg zakona je apsolutna: oko za oko, zub za zub, život za život. Bilo je neophodno da savršen *čovjek* umre za čovječanstvo, zato što se ni na koji drugi način nije moglo ispuniti zahtijev pravde. Smrt anđela ne bi mogla ništa više platiti kaznu i osloboditi čovjeka nego što je to mogla „krv junaca i jaraca...“ Stoga onaj koji je nazvan „početkom Božjeg stvaranja“ postao je čovjekom, postao je „tijelo“ da bi mogao dati otkupninu (odgovarajuću cijenu) koja je mogla otkupiti čovječanstvo. On je morao biti savršenim čovjekom

inače ne bi mogao učiniti ništa više nego bilo koji pripadnik pale ljudske rase da plati cijenu. On je bio „vjeran, bezazlen, neokaljan, odijeljen od grešnika.“ On je uzeo isti oblik ili lik kojeg imaju grešnici – „obličje grešnog tijela“ – ljudsko obličje. Međutim on je uzeo tu sličnost u svom savršenstvu: on nije sudjelovao u njenom grijehu niti je imao udjela u njezinoj nesavršenosti, osim što je dobrovoljno dijelio tuge i boli nekih tijekom svoje službe, uzimajući njihove boli i slabosti dok im je davao svoju vitalnost, zdravlje i snagu. Pisano je da je „bolesti naše ponio, boli naše na sebe je *uzeo*.“ (Iza. 53:4) i „sila (život, vitalnost, snaga) je izlazila iz njega i sve ih je liječila.“ (Mar. 5:30; Luka 6:19; Mat. 8:16, 17)

Kada se našao u obličju (savršenog) čovjeka, ponizio se i postao poslušan sve do smrti. Predstavio se Bogu, govoreći, „Evo, došao sam – u svitku knjige napisano je o meni – vršiti volju tvoju, Bože.“ – i simbolizirao je to posvećenje krštenjem u vodi. Kada se je tako predstavio, posvetivši svoje biće, njegov prinos bio je svet (čist) i prihvatljiv Bogu, koji je pokazao svoje prihvaćanje ispunjavajući ga sa svojim Duhom i silom – kada je Sveti Duh došao na njega, i pomazao ga.

To ispunjavanje Duhom bilo je začće nove prirode – božanske – koja će biti u potpunosti razvijena ili rođena kad on u potpunosti ostvari svoj prinos – žrtvu ljudske prirode. Ovo začće bilo je korak više od ljudskog stanja, i pokazano je s piramidom *h*, na nivou *M*, nivou duhom začetih. Na tom je nivou Isus proveo tri i pol godine svog života – sve dok njegovo ljudsko postojanje nije završilo na križu. Tada, nakon što je bio mrtav tri dana, bio je podignut u život – u savršenstvo duhovnog bića (*i*, na nivou *L*), rođen od Duha – „prvorodenac od mrtvih.“ „On ošto je *rođeno* od Duha, *duh je*.“ Isus je dakle prilikom i nakon svog uskrsnuća bio duh –

duhovno biće, a ne više ljudsko biće ni u kojem smislu.

Istina, nakon svog uskrsnuća on je imao moć da se prikaže, i prikazivao se je kao čovjek, da bi mogao poučavati svoje učenike i dokazati im da više nije mrtav; ali on više nije bio čovjek, i više nije bio upravljani ljudskim uvjetima, nego je mogao otići i doći kao vjetar (čak dok su vrata bila zatvorena) i nitko nije mogao reći odakle je došao ili kamo ide. „*Takav* je svatko tko je *rođen* od Duha.“ (Ivan 3:8) uspoređi Ivana 20:19, 26

Od trenutka njegovog posvećenja u žrtvu, u vrijeme njegovog krštenja, ljudska se narav smatrala mrtvom – i počela se računati nova priroda koja je bila upotpunjena prilikom uskrsnuća kada je dosegnuo savršeni duhovni nivo, *L* – bio podignut u duhovnom tijelu.

Četrdeset dana nakon svog uskrsnuća, Isus je uzašao k veličanstvu na visinama – nivo božanske slave, *K* (piramida *k*). Tijekom Evanđeoskog doba on je bio u slavi (*l*), „sjedio s Ocem na njegovom prijestolju“ i bio je Glavom nad svojom Crkvom na zemlji – njezin nadglednik i vodič. Tijekom cijelog ovog Evanđeoskog doba, Crkva je bila u procesu razvoja, stege i kušnji, s namjerom da na kraju ili žetvi ovog doba ona postane njegovom nevjestom i sunasljednikom. Stoga ona ima zajedništvo s njim u njegovim patnjama, da bi također bila proslavljena zajedno s njim (nivo *K*) kada za to dođe određeno vrijeme.

Koraci Crkve k slavi isti su kao i oni njenog Vođe i Gospodina, koji nam je „dao primjer da u svemu idemo njegovim stopama.“ – osim da je Crkva krenula sa nižeg nivoa. Naš je Gospodin kao što smo vidjeli došao u svijet na nivou ljudske *savršenosti*, *N*, dok smo svi mi od Adamske rase bili na nižem nivou, *R* – nivo grijeha, nesavršenosti i neprijateljstva s Bogom. Prvo što je onda bilo za nas neophodno je da budemo proglašeni *pravednima*, i da tako dosegne nivo *N*. Kako je to bilo ostvareno? Dobrim djelima?

Ne; grešnici ne mogu činiti dobra djela. Mi se ne možemo preporučiti Bogu, tako da je „Bog nama pokazao svoju ljubav tako što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas.“ (Rim. 5:8) Stoga je uvjet na osnovu kojeg smo mi mogli biti proglašeni pravednima i biti na savršenom ljudskom nivou bio taj da Krist umre za naše grijehе, otkupi nas, i podigne nas, „vjerom u njegovu krv“ na savršeni nivo s kojega smo u Adamu svi pali. „Zbog vjere smo proglašeni pravednima“ (uzvišeni na nivo *N*). I „*budući* da smo zbog vjere *proglašeni pravednima*, ostanimo u miru s Bogom preko našega Gospodina Isusa Krista.“ (Rim. 5:1) i Bog nas više ne smatra neprijateljima, nego kao opravdane ljudske sinove, na istom nivou kao i Adam i naš Gospodin Isus, osim što su oni bili stvarno savršeni, dok nas Bog samo smatra takvima. Mi smo svjesni te uračunate pravednosti kroz vjeru u Božju riječ, koja kaže, „kupljeni ste“, „otkupljeni“, „spremno vam je sve oprostio.“ Mi stojimo u Božjim očima besprijekorni, čisti i sveti u haljinama Kristove pravednosti koja nam je pripisana zbog naše vjere. On je pristao *pripisati* naše grijehе njemu, kako bi on mogao podnositi kaznu za nas; i on je umro za nas, kao da je bio grešnik. Time se njegova pravednost može *pripisati* svima koji prihvaćaju njegovu otkupninu, koja donosi sa sobom sva prava i blagoslove koji su prvobitno posjedovani prije ulaska grijehа. To nas vraća u Život i zajedništvo s Bogom. Ovo zajedništvo možemo imati već sada pokazivanjem vjere, a život i zajedništvo u punom smislu te riječi zajamčeni su nam – u od Boga određeno vrijeme.

Ipak imaj na umu da premda opravdanje jeste blagoslov ono ipak ne mijenja našu prirodu:* mi smo još uvijek ljudska bića.

* Riječ *priroda* korištena je više u smislu čudi, kada za nekog čovjeka kažemo da je *zle čudi*. Strogo govoreći nijedan čovjek nije zao po prirodi. Ljudska je priroda „veoma dobra“, *zemaljsko obličje* božanske prirode. Stoga svaki je čovjek dobre prirode, ali poteškoća je u tome da je njegova

Mi smo spašeni od bijednog stanja grijeha i otuđenosti od Boga, i umjesto da smo ljudski grešnici mi smo ljudski sinovi; i sada, jer smo sinovi Bog nam govori kao takvima. Tijekom Evanđeoskog doba on je pozivao „malo stado“, „sunasljednika“ govoreći, „Daj mi, sine moj, srce svoje“ – tj. daj mi sebe, sve svoje zemaljske snage, tvoju volju, tvoje talente, tvoje sve, meni kao što ti je Isus ostavio primjer; i ja ću te učiniti sinom na daleko višem nivou nego što je ljudski. Učinit ću te duhovnim sinom, s duhovnim tijelom poput uskrslog Isusa – „točne slike Božanskog bića.“ Ako odustaneš od svih svoji zemaljskih nada, ambicija, ciljeva, itd. posvetiš ljudsku prirodu u potpunosti i koristiš ju u mojoj službi, dat ću ti prirodu uzvišeniju od ostatka tvoje rase; učinit ću te „sudionikom Božanske prirode“ – „nasljednikom Božjim, a sunasljednikom Kristovim, *ako trpimo zajedno s njim* da bi smo zajedno s njim bili i *proslavljeni*.“

Oni koji ispravno cijene nagradu stavljenju pred njih u evanđelju radosno odlažu svaki teret i trče s ustrajnošću određenu trku, kako bi je mogli osvojiti. Nije se očekivalo da ćemo si svojim djelima osigurati naše opravdanje: naš je Gospodin Isus učinio sav posao potreban u tom pravcu i kada mi s vjerom prihvatimo to dovršeno djelo, mi smo opravdani, podignuti na nivo, *N*. Ali sada međutim ako idemo dalje ne možemo ići bez djela. Istina, mi ne smijemo izgubiti našu vjeru, inače ćemo izgubiti naše opravdanje; ali budući da smo bili opravdani, i ostajemo u vjeri, mi smo u stanju (kroz milost koja nam je ukazana kroz začće Duhom) činiti djela, donositi

dobra priroda postala izopačena. Stoga je neprirodno za čovjeka da bude zao, brutalan itd., a prirodno je za njega da bude poput Boga. Soga u ovom primarnom smislu gore koristimo riječ priroda. Mi smo u Kristu proglašeni pravednima za potpuno vraćanje svih prednosti i blagoslova naše ljudske prirode – zemaljskog Božjeg lika.

plod prihvatljiv Bogu. I Bog to zahtijeva; jer mi smo se zavjetovali na žrtvu. Bog zahtijeva da pokažemo naše cijenjenje te velike nagrade dajući sve što imamo i što jesmo za nju; ne čovjeku nego Bogu – žrtvu svetu, i kroz Krista prihvatljivu Bogu – našu razumnu službu.

Kada mu predstavimo sve to, onda kažemo: Gospodine, kako želiš da ti dam ovo, moju žrtvu, moje vrijeme, talente, utjecaj itd.? Tada tražeći odgovor u Božjoj riječi, čujemo njegov glas kako nas poučava da mu damo *sve* na način kako je to Isus učinio, čineći dobro svim ljudima dok za to imamo priliku, posebno kućanstvu vjere – poslužujući ih sa duhovnom ili sa tjelesnom hranom, oblačeći ih u Kristovu pravednost ili sa zemaljskom odjećom, u skladu s našim mogućnostima a i njihovim potrebama. Posvetivši mu *sve*, mi smo nanovo začeti po Duhu, i dosegнули smo nivo *M*; i sada kroz snagu koja nam je data, ukoliko ju koristimo, bit ćemo u stanju izvršiti sav naš zavjet, i ispasti kao pobjednici, i više nego pobjednici kroz (snagu Duha) njega koji nas je ljubio i kupio sa svojom dragocjenom krvlju. I tako hodeći Isusovim stopama:

„Nemoj misliti da si pobijedio,
niti se na trenutak opustiti,
Tvoj mukotrpan rad bit će nedovršen,
dok ne osvojiš svoju krunu.“

Kruna će biti osvojena, kada mi poput našeg, vjernog brata Pavla, izvojujemo dobar rat i dovršimo svoj put, ali ne prije. Do tada, plamen i tamjan naše žrtve truda i službe, treba uzlaziti svakodnevno – kao žrtva miomirisu Bogu, prihvatljiva kroz Isusa Krista, našeg Gospodina.

Oni od ove pobjedničke klase koji „spavaju“ biti će podignuti kao duhovna bića, na nivo *L*, i oni od te iste klase koji su živi i koji preostanu do dolaska Gospodinovog biti će

„promjenjeni“ na isti nivo duhovnih bića, i neće „spavati“ ni na trenutak, premda će promjena iziskivati raspadanje zemaljske posude. Ne više slaba, zemaljska, raspadljiva bića, nego će biti u potpunosti rođeni od Duha – nebeska, duhovna, neraspadljiva i besmrtna bića. (1. Kor. 15:44, 52)

Ne znamo koliko će dugo biti nakon „promjene“ ili usavršavanja na nivo duhovnih bića (nivo *L*) prije nego će kao puna i potpuno grupa, biti proslavljeni (nivo *K*) sa Gospodinom, ujedinjeni s njim u moći i velikoj slavi. Ovo ujedinjenje i potpuno proslavljenje cijelog Kristovog tijela sa Glavom, mi razumijemo kao „svadba Janjeta“ sa njegovom Nevjestom, kada će ona u potpunosti ući u radosti svog Gospodina.

Pogledaj opet na kartu – *n*, *m*, *p*, *q*, su četiri različite klase koje zajedno predstavljaju nominalnu evanđeosku crkvu kao cijelinu, koja tvrdi da je Kristovo tijelo. I *n* i *m* klase su na nivou duhom rođenih *M*. Ove dvije klase su postojale zajedno tijekom Evanđeoskog doba; obje su se zavjetovale Bogu da će biti žive žrtve; obje su „bile prihvaćene u ljubljenoj“ i rođene od Duha kao „nova stvorenja“. Razlika između njih je u ovome: *n* predstavlja one koji ispunjavaju svoj zavjet i koji su mrtvi s Kristom za zemaljsku volju, ciljeve i ambicije, dok *m* predstavlja veću grupu duhom rođene djece koji su se zavjetovali ali koji su nažalost ustuknuli od izvršavanja svog zavjeta. Klasa *n* sastoji se od pobjednika koji će biti Kristova nevjestica, koji će sjediti s Gospodinom na njegovom prijestolju u slavi – nivo *K*. To je „malo stado“ kojima Otac želi dati u posjed kraljevstvo. (Luka 12:32) Oni od klase *m* ustuknuli su od smrti ljudske volje, ali Bog ih još uvijek voli, i dovest će ih putem nedaća i nevolje na nivo *L*, savršeni duhovni nivo. Međutim oni će izgubiti pravo na nivo *K*, prijestolje slave,

zato što nisu bili pobjednici. Ako cijenimo Očevu ljubav, ako želimo priznanje našeg Gospodina, ako težimo biti pripadnicima njegovog tijela, njegovom Nevjestom, i sjediti na njegovom prijestolju, moramo ispuniti naš zavjet žrtve vjerno i spremno.

Većina od *Nominalne* Crkve predstavljena je odjeljkom p . Zapazi da oni nisu na nivou M , već na nivou N . Oni su opravdani, ali nisu posvećeni. Oni nisu u potpunosti posvećeni Bogu, i dakle nisu nanovo začeti kao duhovna bića. Oni su na višem nivou od svijeta jer prihvaćaju Isusa kao njihovu otkupninu od grijeha; ali oni nisu prihvatili nebeski poziv ovog doba da postanu dijelom duhovne Božje obitelji. Ako ustraju u vjeri i u potpunosti se podlože pravednim zakonima Kristovog kraljevstva, u Vremenima Obnove, na koncu će dostići sličnost savršenog zemaljskog čovjeka Adama. Oni će se u potpunosti oporaviti od svega što su izgubili kroz njega. Oni će postići isto ljudsko savršenstvo, mentalno, moralno i fizičko, i biti će opet slični Bogu, kao što je bio Adam; jer za sve to su otkupljeni. I njihov položaj opravdanja, nivo N , kao onih koji su čuli i povjerovali u spasenje kroz Krista, je poseban blagoslov koji oni vjerom uživaju ranije od svijeta općenito (jer svi će steći točnu spoznaju istine, u Milenijskom dobu) Oni će međutim imati prednost ranijeg početka i nekog napretka u pravom smjeru. Ali klasa p propušta najbolje iskoristiti od tog opravdanja vjerom u sadašnje vrijeme. Ona se dodjeljuje sada iz jednog posebnog razloga da omogući nekima da daju prihvatljivu žrtvu, i da postanu klasa n , kao pripadnici „tijela Kristovog.“ Ovi iz klase p primili su božju milost (opravdanje) „uzalud“ (2. Kor. 6:1); oni su propustili koristiti je da idu dalje i da se predstave kao prihvatljive žrtve, tijekom ovog

vremena kada su te žrtve prihvatljive Bogu. One od ove klase, premda nisu „sveci“ ni pripadnici posvećenog „tijela“, Apostol je nazvao „braćom.“ (Rim. 12:1) U istom smislu cijela ljudska rasa, kad bude bila obnovljena, zauvijek će biti Kristovom braćom, i Božjom djecom, premda drugačije prirode. Bog je Otac *svih* koji su u skladu s njim na svakom nivou postojanja i svake prirode.

Druga klasa povezana sa Nominalnom Crkvom, koji nikada nisu vjerovali u Isusa kao žrtvu za svoje grijehе, i koji onda naravno nisu bili opravdani – ne na nivou N – predstavljeni su ispod nivoa N , sa odjeljkom q . To su „vukovi u ovčjem odjelu“; ipak nazivaju se kršćanima i priznati su kao članovi Nominalne crkve. Oni nisu pravi vjernici u Krista kao svog Otkupitelja; oni pripadaju nivou R ; oni su dio svijeta, izvan su Crkve i velika su joj šteta. U ovom pomiješanom stanju, sa tim različitim klasama, n , m , p , i q koje su zajedno pomiješane i svi se nazivaju kršćanima, Crkva je postojala kroz cijelo Evanđeosko doba. Kao što je naš Gospodin prorekao, nominalno kraljevstvo nebesko (nominalna Crkva) je uspoređena sa poljem na kojem su zasijani pšenica i kukolj. I on je rekao „neka oboje raste zajedno do žetve“ na kraju doba. U vrijeme žetve on će reći žeteocima („anđeli“ – glasnici) skupite najprije kukolj i svežite ga u snopove da se spali, a zatim skupite pšenicu u moju žinicu. (Mat. 13:38, 41, 49)

Ove riječi našeg Gospodina pokazuju da dok je on namjeravao da oni rastu zajedno tijekom doba, i da budu priznati kao članovi Nominalne crkve, on je također namjeravao da će doći vrijeme razdvajanja između ovih različitih elemenata, kada će se očitovati oni koji su prava Crkva, njegovi sveci (n) koji su priznati od njega i koji mu pripadaju. (Mat. 13:39)

Tijekom Evanđeoskog doba dobro sjeme je raslo, i kukolj koji patvorina također je rastao. „Dobro sjeme sinovi su kraljevstva“, duhovna djeca, klase n i m , dok su „kukolj sinovi zloga.“ Svi od klase q , i mnogi od klase p , su dakle „kukolj“ jer „nitko ne može služiti dvojici gospodara“ i „sluga si onoga komu si poslušan.“ Budući da oni u klasi p nisu posvetili svoju službu i talente Gospodinu koji ih je kupio – razumnu službu – oni nesumnjivo daju mnogo od svog vremena i talenata u stvari u suprotnosti Bogu, i stoga su u službi neprijatelja.

Sada zapazi na karti žetvu ili kraj Evanđeoskog doba; zapazi dva dijela na koja je podijeljena – 7 godina i 33 godine, točna paralela žetvi Židovskog doba. Ova žetva, poput one židovske, je najprije vrijeme ispitivanja i prosijavanja Crkve, i nakon toga vrijeme gnjeva i izlivanja „sedam posljednjih nevolja“ na svijet, uključujući Nominalnu crkvu. Židovska crkva bila je „sjena“ ili primjer na fizičkom nivou svega što evanđeoska crkva uživa na duhovnom nivou. Ono što je bilo test za tjelesni Izrael u žetvi njihovog doba bila je ISTINA koja im je tada bila prezentirana. Istina koja je onda bila pravovremena bila je srp, koji je odvojio „prave Izraelce“ od Nominalne židovske crkve; prave je pšenice bio je samo jedan mali ostatak u usporedbi sa onima koji su se izjašnjavali kao vjernici. Slično je tako i sa žetvom ovog doba. Žetva Evanđeoskog doba kao i ona židovskog pod nadgledanjem je glavnog žeteoca, našeg Gospodina Isusa, koji tada mora biti prisutan. (Otkr. 14:14) Prvi zadatak našeg Gospodina u žetvi ovog doba biti će odvajanje pravog od lažnog. Nominalnu Crkvu, zbog njenog pomiješanog stanja, Gospodin naziva „Babilon“ – zbrka; i žetva je vrijeme za odvajanje različitih klasa u Nominalnoj crkvi, i da sazori i da se usavrši klasa n .

Pšenica će biti odvojena od kukolja, zrela pšenica od nezrele, itd. Oni od klase *n* su „prvine“ pšenice, i nakon što budu odvojeni oni će u određeno vrijeme postati Kristova nevjesta, i bit će zauvijek sa i poput svog Gospodina.

Odvajanje ovog malog stada iz Babilona pokazano je sa figurom *s*. Ona je na putu da je *sjedini* sa svojim Gospodinom, i da nosi njegovo ime i da dijeli s njim njegovu slavu. Proslavljeni Krist, Glava i Tijelo, pokazan je sa figurom *w*. Figure *t*, *u* i *v* predstavljaju Babilon, – Nominalnu Crkvu – kako pada, raspada se tokom „vremena nevolje“ u „dan našeg Gospodina.“ Premda ovo može izgledati zastrašujuće, ipak će to biti od velike prednosti za svu pravu pšenicu. Babilon pada zato što nije ono što tvrdi da je. Nominalnu crkvu sačinjavaju mnogi licemjeri, koji su se povezali s njom zbog njenog časnog položaja u očima svijeta, i koji, sa svojim vladanjem čine Babilon smradom u nosnicama svijeta. Gospodin je uvijek poznao njen pravi karakter, ali ih je u skladu sa svojim naumom ostavio do žetve, kada će „sabrati iz carstva svojega (prave Crkve, i vezati u snopove) sve sablazni i koji čine bezakonje, i bacit će ih u peć ognjenu (nevolja, *destruktivno* njihovom nominalnom sistemu i lažnom ispovijedanju vjere)Tada će se pravednici zasjati kao sunce u carstvu oca svojega.“ (Mat. 13:41 – 43) Nevolja koja dolazi na crkvu u velikoj će mjeri biti prouzročena s rastom ateizma i Spiritizma, različitih vrsta, što će biti velike kušnje zato što Babilon ima toliko mnogo učenja koja su u suprotnosti sa Božjom riječi. *Križ* Kristov bio je tijekom žetve Židovskog doba Židovima koji su očekivali slavu i moć, kamen spoticanja, a svjetovno – mudrim Grcima ludost, tako će i u

žetvi Evanđeoskog doba opet biti kamen spoticanja i stijena posrtanja.

Svatko tko je na Kristu gradio bilo što drugo osim zlata, srebra i dragog kamenja istine, i osobnost koja je u skladu s tim, naći će se u bolovima, tijekom vremena gnjeva (vatre); jer svo drvo, sjeno i slama doktrine i prakse biti će progutano. Oni koji su gradili ispravno, i koji shodno tome imaju priznat karakter, predstavljeni su sa figurom *s*, dok *t* predstavlja veliko mnoštvo, rođenih od Duha, ali koji su gradili sa drvom, sjenom i slamom – pšenica, ali ne u potpunosti dozrela u vrijeme sakupljanja prvih plodova (*s*). Oni (*t*) gube nagradu prijestolja i božanske prirode, ali će na koncu dosegnuti rođenje kao duhovnih bića malo niže od božanske prirode. Premda su oni istinski posvećeni, bili su nadvladani duhom svijeta do te mjere da su propustili položiti svoje živote u žrtvu. Čak u vrijeme „žetve“ dok su živi pripadnici Nevjeste bili odvojeni od drugih Istinom, uši drugih, uključujući i onih iz klase (*t*) bili su nijemi slušati. Oni će biti spori vjerovati i spori djelovati u to vrijeme odvajanja. Oni će se bez sumnje jako uplašiti kada nakon toga shvate da je klasa Nevjeste popunjena i sjedinjena sa svojim Gospodinom, i da su oni zbog svoje bezvoljnosti i preopterećenja izgubili tu veliku nagradu; ali ljepota Božjeg plana kojeg će oni tad početi razabirati kao plan ljubavi, i za njih i za svijet čovječanstva, sasvim će prevladati njihovu tugu, i oni će tada klicati „Aleluja! Zakraljeva Gospod, Bog naš, Svevladar! Radujmo se i kličimo i slavu mu dajmo jer dođe svadba Jaganjčeva, opremila se Zaručnica njegova!“ (Otkr. 19:6, 7) Zapazi također obilnu Gospodnju pripremu: poslana im je poruka – premda niste Jaganjčeva Zaručnica, možete biti prisutni na svadbenoj večeri – „Blago onima koji su pozvani na

svadbenu gozbu Jaganjčevu!“ (redak 9) Ta će grupa u određeno vrijeme, putem Gospodinove stege, doći u potpuni sklad s njim i njegovim planom, i oprat će svoje haljine, kako bi na koncu dosegnuli položaj do Nevjeste (*y*) na duhovnom nivou, *L*. (Otkr. 7:14, 15)

Vrijeme nevolje, koje će utjecati na svijet, biti će nakon što Babilon padne i počne se raspadati. To će biti obaranje cjelokupnog ljudskog društva i vladavina, pripremajući svijet za vladavinu pravednosti. Tijekom vremena nevolje, prirodni će Izrael (*e*) koji je bio odbačen dok ne uđe puni broj ljudi iz nacija, biti vraćen u Božansku naklonost, a evanđeoska će crkva, ili Duhovni Izrael, biti upotpunjena i proslavljena. Tijekom Milenijskog doba, Izrael će biti glavna nacija na zemlji, na čelu svih koji se nalaze na nivou zemaljskih bića, a koji će svi biti dovedeni postepeno do jedinstva i sklada.

Njihova obnova do savršene ljudske prirode, isto tako kao i svijeta općenito, bit će postupna, zahtijevajući cijelo Milenijsko doba za svoje ostvarenje. Tijekom tih tisuću godina Kristove vladavine rezultati Adamske smrti biti će postupno progutani ili uništeni. Njegove razne faze – bolest, bol i slabosti, isto tako kao i grob – podložit će se moći Velikog Obnovitelja sve dok do kraja tog doba velika piramida iz naše karte ne bude bila dovršena. Krist (*x*) će biti glava svega – velikog mnoštva, anđela, ljudi – odmah do Oca; sljedeće po redu će biti veliko mnoštvo, duhovna bića (*y*), i do njih anđeli; zatim prirodni Izrael (*z*) uključujući jedino prave Izraelce na čelu zemaljskih nacija; zatim svijet čovječanstva (*w*) obnovljen do savršenstva, poput poglavara ljudske rase Adama, prije nego li je sagriješio. Ova obnova bit će dovršena postepeno tijekom Milenijskog doba – „vremena obnove.“ (Djela 3:21) neki će međutim biti

uništeni između ljudi: prvo, svi oni koji su odbili napredovati do savršenstva pod punim svjetlom i prilikom tijekom stotinu godina (Iza. 65:20); i kao drugo oni koji su napredovali do savršenstva ali su se na konačnom ispitu na kraju Milenija pokazali nevjernima. (Otkr. 20:9) Takvi umiru drugom smrću, iz koje nije obećano niti uskrsnuće niti obnova. Međutim pruženo je jedno potpuno individualno suđenje. Ali jedna otkupnina data je jednom zauvijek. Krist više ne umire.

Kada gledamo na veliki plan našeg Oca za uzvišenje Crkve i blagosiljanja kroz nje Izraela i svih naroda na zemlji putem obnove svega, to nas podsjeća na pjesmu anđela: „Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim!“ To će biti veliko dovršenje Božjeg plana – „naime da se sve ponovno sastavi u Kristu.“ Tko će tada moći reći da Božji plan nije uspio? Tko će tada reći da on nije okrenuo zlo na dobro, i učinio da ga hvali gnjev demonski i ljudski?

Figura piramide ne služi samo dobro svrsi ilustriranja savršenih bića, nego također sačinjava odgovor na svrhu prikazivanja jedinstva sveg stvorenja, kada će u ispunjenju Božjeg plana ono biti *jedno* kada se dostigne sklad i savršenstvo svega pod vrhovništvom Krista, Glave, ne samo Crkve koja je njegovo tijelo, nego svega i na nebu i na zemlji. (Efež. 1:10)

Krist Isus bio je „početak“, „glava“, „pokrovni kamen“, „glavni (gornji) ugaoni kamen“ ove veličanstvene građevine, koja je tek na početku; i u skladu sa čijim linijama i kutovima pokrovnog kamena mora biti izgrađen svaki kamen koji je ispod. Bez obzira koliko vrsta kamenova može biti u ovoj građevini, bez obzira koliko je mnogo različitih priroda među Božjim sinovima, zemaljskim ili nebeskim, oni svi da bi mu

zauvijek bili prihvatljivi, moraju biti oblikovani po obličju njegovog sina. Svi oni koji će biti dio ove građevine moraju biti sudionici duha poslušnosti Bogu, i ljubavi prema njemu i svim njegovim stvorenjima (tako opširno prikazano u Isusu), koja je ispunjenje zakona – „Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom i svim umom svojim i ljubi bližnjega svojega kao sebe samoga.“

U procesu (kako Božja riječ ocrtava ovo sakupljanje svega, na nebu i na zemlji pod jednu glavu), Krist Isus, Glava, bio je prvi izabran; zatim Crkva, koja je njegovo Tijelo. Anđeli i druge duhovne klase sljedeće su po redu; zatim Izraelski dostojnici i svijet. Počevši s najvišim redoslijed će se nastaviti sve dok *svi ne budu bili* dovedeni u sklad i jedinstvo.

Jedna posebnost je u tome je da je taj prokušani, glavni, ugaoni (pokrovni) kamen bio postavljen prvi i bio je nazvan kamenom *temeljcem*. Tako je pokazana činjenica da je temelj sve nade prema Bogu i pravednosti bio položen ne na zemlji, nego na nebu. I oni koji su izgrađeni pod njim i ujedinjeni s tim nebeskim temeljom, drže ga se putem nebeskih privlačnosti i zakona. I premda je ovaj red posve oprečan zemaljskoj građevini, kako je prikladno da je kamen po čijem obličju treba biti cijela građevina trebao biti postavljen prvi. I kako je također prikladno utvrditi da je naš temelj postavljen *gore* a ne *dolje*, i da se mi kao živo kamenje „*ugrađujemo* u njega u svemu.“ Tako će to djelo napredovati tokom cijelog Milenijskog doba, sve dok svako stvorenje, svake prirode, i na nebu i na zemlji, ne bude hvalilo Boga i služili mu u skladu sa linijama savršene poslušnosti. Svemir će tada biti čist; jer u taj dan „svaka duša koja ne posluša toga proroka, bit će iskorijenjena iz naroda“ – druga smrt. (Djela 3:22, 23)

Tabernakul u pustinji

Ista pouka pokazana u Karti Vjekova ovdje je naučavana u ovoj božanski uređenoj predsluci, a čije ćemo pouke kasnije detaljnije razmotriti. Stavili smo je pored, kako bi se različiti nivoi i koraci ka Svetinji nad Svetinjama mogli uredno zapaziti i cijeliti, kao učenje istih koraka koje smo već detaljno razmotrili. Izvan dvorišta tabernakula nalazi se cijeli svijet u grijehu, na iskvarenom nivou *R*. Ulazeći kroz „vrata“ u „dvorište“ mi postajemo vjernici ili *opravdani*, na nivou *N*. Oni koji idu naprijed prema posvećenju ulaze kroz zavjesu Tabernakula, i ulazeći (nivo *M*) postaju svećenici. Ojačani su „kruhom predstavljanja“, prosvjetljeni „svjećnjakom“ i osposobljeni da ponude prihvatljiv kad Bogu kroz Isusa Krista na „zlatnom žrtveniku.“ Na koncu, kroz prvo uskrsnuće, oni ulaze u savršeno duhovno stanje, ili „Svetinju nad Svetinjama“ (nivo *L*), i tada su pridruženi Isusu u kraljevskoj slavi, nivo *K*.

Blagoslovljena nada

- „Još malo i zemaljske će bitke biti gotove;
 Još malo i njene će suze biti obrisane;
 Još malo i moć će Jehovina;
 Okrenuti ovu tamu u Milenijski dan.
- „Još malo i boljke koje okružuju ljude;
 Pripadat će uspomenama iz prošlosti;
 Još malo i ljubav koja ih je jednom otkupila;
 Promjenit će njihovo plakanje u pjesmu zahvale.
- „Još malo i sve je bliže i bliže;
 Svjetlo svanuće tog slavnog dana;
 Hvalite Boga, svjetlo satima postaje sve jače;
 Svjetli sve jasnije dok ne bude potpun dan.“